

[Aksel Larsen.]

stille et dagsordensforslag, og hvorfor skulle det stilles? Jeg begriber det ikke. Dernæst, at der ville blive fremsat et forslag til folketingsbeslutning, der henstiller til regeringen at komme med et forslag om ophævelse af loven om den bundne opsparing. Undskyld, det er altså at gøre det for indviklet. Det er noget lettere at stille et ændringsforslag til lovforslaget, der siger, at lovforslaget affattes sådan, at loven om den bundne opsparing ophæves. Det kan vi gøre, uden at vi behøver at have et forslag til beslutning med opfordring til regeringen.

Endelig ser jeg i aviserne i dag, at man har hittet ud af, at nogle vil nægte lovforslagets overgang til anden behandling. Jeg ved ikke, hvordan man har det i presselogen eller på bladredaktionerne, men jeg ved, at hvis nogen var så tåbelig at gøre det, så ville de afskære sig fra at føre forhandling i et udvalg, så ville de afskære sig fra enhver nærmere forhandling med regeringen, og så ville de afskære sig fra at stille ændringsforslag ved lovforslagets anden behandling; for hvis det bortfalder efter første behandling, kan der jo ikke stilles ændringsforslag senere.

Vi har ikke i sinde at gøre det så indviklet. Nu vil vi afvente forhandlingerne, og vi håber, at det kan lade sig gøre at snakke med regeringen om disse spørgsmål. Men hvis det ikke lykkes, må vi naturligvis forbeholde os vor stilling ved anden behandling af lovforslaget.

Iver Poulsen: Mit parti gik stærkest imod den eksisterende lov om bunden opsparing, bl. a. fordi den var et rammende udtryk for regeringens ihærdige bestræbelser for at komme den private opsparing til livs. Regeringen taler om, at den vil fremme opsparingen, men det skal jo ganske tydeligt ske efter den recept, som tidligere statsminister Viggo Kampmann skrev, da han som statsminister her i folketinget sagde, at regeringen gerne ville fremme den private opsparing, men det måtte ikke ske på be-

kostning af statsopsparingen. Man kan vel næppe tænke sig et klarere udtryk for regeringens varme ønsker om at frarøve den enkelte borger hans uafhængighed af socialisternes anonyme afgud og store velgører, staten.

Den bundne opsparing er et klart udtryk for regeringens tilbødelse af tvang og regeringens ustyrlige lyst til at bekæmpe alt, hvad der har noget at gøre med den enkelte borgers frihed og uafhængighed af statsmagten. Men hvorfor al denne tvang, og hvorfor denne mistillid til befolkningen? Har den danske befolkning virkelig efter regeringens opfattelse vist sig helt uværdig til en smule frihed og en smule tillid? Det synes vi i hvert fald ikke. Og hvis regeringen ville give den private opsparing blot rimelige og tålelige vilkår, så skal den private opsparing nok komme i gang og løse sin meget vigtige og samfundsgavnige opgave; men det kræver frihed og uafhængighed, og det kan ikke ske under den mistillid, den skattemæssige forfølgelse og den inflation, som regeringen og dens politik udsætter sparerne og den private opsparing for. Opsparing skal efter vor opfattelse ikke være en statsopgave; det er en opgave, som bør løses af befolkningen, af borgerne selv, og som borgerne kan og gerne vil løse, men det forudsætter, at regeringen viser borgerne tillid og indskrænker statens rolle til at lægge forholdene således til rette, at den private opsparing ikke blot bliver mulig, men også bliver noget, der kan betale sig.

Det foreliggende lovforslag understreger regeringens vakkelvornhed og rådvilhed om muligt endnu stærkere end den beskæmmende affære omkring ophævelsen af loven om pris- og avancementstop. Først fører regeringens forfejlede økonomiske politik os ud på randen af en økonomisk katastrofe, så det bliver nødvendigt for regeringen at gå til udlandet og låne 1 milliard kr. for at stimulere vor løbende valutaandtægt. Derefter bliver regeringen så forskrækket over resultatet af sin egen støtte til den voldsomme lønudpumpning, at den beslutter